

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν υπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχιστου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμωτάτονον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Table with columns for subscription rates: Εσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἔτησια, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τόμος 18ος

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένον ἔτων, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 25 Ιουνίου 1911

ΕΤΟΣ 33ον. - ΑΡΙΘ. 30

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πῶς ὁ Ραγιάς Νάλας βρήκε μιὰ καλὴ νύφη... Τὴν παλιὸ καιρὸ, ζούσε στὰς Ἰνδίας ἓνας μεγάλος Ραγιάς, δηλαδή Βασιλιάς...

δένδρων, ἓνα κοπάδι κύκνους με χρυσὰ φτερά, ποὺ ἐπετοῦσαν με κρότο. Οἱ κύκνοι ἐκάθησαν στὸ χορτάρι...

«Μπροστὰ εἰς τὸ ἐπιπλοτερό πλάσμα ποὺ εἶδε ποτὲ...» (Σελ. 238, στ. β')

«Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἐκράτησε καλὰ...» (Σελ. 237, στ. β')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσωμεν Μ. Μυστικά διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως». — Κορυδαρός τῆς Τριῆς καὶ Λόδοξος Βύρων. (1Α', 91)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Μεγὰς Φιλολογικὸς Σύνδνασμος... Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἰδρυτοῦ μας Κωνδῆλι 281. Αἰνίγμα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 21 ΦΥΛΛΟΥ... ΑΘΗΝΩΝ: Παμφῶς, Νίκη Μάντζαρη, Φανή Γ. Κασορη...

ΔΗΜΗΤΡΕΑΝΗΣ: Ἰ. Μιχ. Δημητρακόπουλος... Τεσσαρὸν Π. Καραντινῶν... ΚΑΛΔΑΜΩΝ: Ν. Γ. Παπαδόπουλος...

279. Συλλαβογράφος... Τέσσαρα παίρνω γράμματα... 280. Μεταγραμματισμός... Οποῖος ἀντὶ μίας νήσου...

Πῶς ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ; ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ... Πῶς ἀλλέως, παρὰ ἐάν φροντίσετε νὰ προμηθευθῆτε ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρους...

Λοκπόν, πές του πατέρα σου να προσδιορίσει μία μέρα, για να μαζευθούν εδώ όλοι αυτοί οι γαμπροί, ώστε να μπορέσει να τους ιδεί μαζί, να τους κρίνει και να αποφασίσει ποιόν θέλεις να πάρεις; κι εγώ, σου το υποσχόμαι, θα κάμω το Νάλα να έλθω.

Αυτή η συμβουλή της καλάρεσε της Ράμας, το είπε του πατέρα της κι' αυτός έπροκήρυξε ότι την ερχόμενη άρχιμηνιά, με το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι βασιληάδες που ήθελαν να πάρουν την κόρη του, έπρεπε να μαζευθούν στο παλάτι της Κουντίνας, για να τους ιδεί η βασιλοπούλα και να διαλέξει από δαύτους τον άνδρα της.

Ο κύκνος έγύρισε στο Νάλα και του είπε όλα τα καθέκαστα. Κ' επειδή αυτός μόλις είχε τον άπαιτούμενο καιρό για να φθάσει στην Κουντίνα ως την προσδιορισμένη μέρα, δεν έπεριμενε να έτοιμασθή ή ακολουθία του, αλλά εϋθύς εξέκινησε μόνος με ταράξι του.

Έν τσούτω, ή φήμη της έμορφιάς της Ράμας ήταν τέσφ μεγάλη παντού, ώστε τα τέσσερα Πνεύματα, οι Προστάται της Γής, που τους λέγουν Λοκαπάλους

είχαν άκουση πολλά για τη βασιλοπούλα, και αποφάσισαν να πάνε στην Κουντίνα, με την έλπιδα πως ή Ράμα μπορούσε να διαλέξει κανέν' απ' σ' αυτός.

Πήραν λοιπόν μορφή ανθρώπου κι' εξέκινησαν για τη μεγάλη πολιτεία. Πριν φθάσουν, άπαντήθηκαν με το Νάλα κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους μαζί.

Ο Νάλας ενόμιζε φυσικά πως οι συνταξειδιωτές του ήταν άνθρωποι σαν κι' αυτόν, και όταν τον ζήτησαν μία χάρη, ο νέος βασιληάς δεν άκουσε παρά την καρδιά του και τους υποσχέθηκε πως θα έκαμνε ό,τι μπορούσε για να τους ύπηρετήσει.

— Δεν είμαστε άνθρωποι, Νάλα, του είπε τότε ο ένας από τους τέσσερους' είμαστε οι Λοκαπάλοι.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, ο Νάλας έπεσε κάτω και τους έπροσκύνησε.

— Τι χάρη μπορεί να κάμη ένας κοινοός θνητός στους μεγάλους Λοκαπάλους; ρώτησε.

— Πηγαίνουμε και οι τέσσεροι να παρουσιασθούμε αύριο στη βασιλοπούλα Ράμα, εζήγησε ο Λοκαπάλος, και ή χάρη που σου ζητούμε, Ράμα, είναι αυτή: να πäs να βρης την ώραία βασιλοπούλα, να της πής τη μεγάλη τιμή που της κάμνουμε και να την παρακαλέσης να διαλέξει γι' άνδρα έναν από μ'ιας.

Ο καιμένος ο Νάλας στενοχωρήθηκε πολύ. Είπε στα Πνεύματα, ότι κι' αυτός για την ίδια δουλειά πήγαινε στην Κουντίνα και ότι είχε μεγάλες έλπίδες να γίνη άνδρας της ώραίας Ράμας. Οι Λοκαπάλοι όμως του ενθύμισαν την ύποσχεσί του και εκείνος που του είχε πρωτομιλήσει, τον άγγιξε στην ώμο κι' έπρόφερε μια λέξι μαγική.

— Έξασνα ο Νάλας βρέθηκε στο γυναικωνίτη του παλατιού. Ήταν όρθιος σε μία μεγάλη σάλα, με άσημνίο πάτωμα και χρυσό ταβάνη, μπροστά στο ωραιότερο πλάσμα που είδε ποτέ στη ζωή του. Ήταν μία νέα, που δεν έτρέμαζε καθόλου από την έξαρνική εμφάνισή του, αλλά γελαστή του είπε:

— Είμαι ή βασιλοπούλα Ράμα και απ' όσα μου είπε ο κύκνος, μου φαίνεται πως είσαι ο βασιληάς Νάλας.

— Είμαι ο Νάλας, βασιλοπούλα μου, άποκρίθηκε αυτός και της διηγήθηκε όσα είδε κι' άκουσε από τους Λοκαπάλους.

— Μολονότι εγώ σ' αγαπώ πολύ, βασιλοπούλα μου, σε συμβουλεύω να διαλέξεις έναν απ' αυτούς. Είναι μεγάλη τιμή, άκομη και για βασιλοπούλα, να πανδρευθή ένα Πνεύμα. Έπειτα, αν τους άρνηθής, μπορεί να θυμώσουν και να σου κάμουν κανένα κακό.

— Η Ράμα όμως άποκρίθηκε:

— Μου είπες, Νάλα, πως μάγαπäs' μάθε λοιπόν πως κι' εγώ σ' αγαπώ και πές στους Λοκαπάλους πως το να πάρω έναν απ' αυτούς θα ήταν τιμή πάρα πολύ μεγάλη για μένα. Εγώ αύριο θα δώσω το στεφάνι μου σε σενα.

Μόλις είπώθηκαν αυτά τα λόγια, και ο Νάλας ξαναβρέθηκε στο δρόμο, μαζί με τα τέσσερα Πνεύματα. Τους είπε την άπάντησι της βασιλοπούλας και οι Λο-

καπάλοι άρχισαν να γελούν πανηρά.

— Αν μπορέσει αύριο, ως διαλέξει! είπεν εκείνος που πρωτομιλήσε. Και αμέσως εζάθησαν από τα μάτια του Νάλα.

Η άρχιμηνιά εφθασε. Η Κουντίνα ήταν στο πόδι. Παντού, 'ς όλη την πόλη, από σπίτι σε σπίτι, είχαν κρεμάση γυρλάντες από λουλούδια, και άμα έβράδυασε, άναφαν τόσα φώτα που έδλεπε κανείς σαν ήμέρα. Κανείς δεν εδούλεψε την ήμέρα εκείνη, παρά μόνον οι μουσικοί και οι μυθολόγοι, που διασκεδάσαν το λαό με τραγούδια και ιστορίες, ενώ έπεριμένε να μάθη το όνομα του ευτυχισμένου Βασιληά που θα έπαιρνε την ώραία του Βασιλοπούλα.

Τη νύκτα όλοι οι γαμπροί έμαζεύθηκαν στο παλάτι. Τους άράδιασαν, τον ένα δίπλα στον άλλο, κοντά στους τοίχους της μεγάλης σάλας, και να σου ο Ραγιάς Μπίμας παρουσιάζεται, οδηγώντας την κόρη του.

Η Ράμα κρατούσε ένα στεφάνι από λουλούδια, που θα το περνούσε στο λαιμό εκείνου που θα διάλεγε. Έκυτόταξε γύρω της για να ιδεί που ήταν ο Νάλας με μεγάλη της όμως έκπληξι δεν είδεν ένα, αλλά πέντε Νάληδες, όρθους όλους στην ίδια γραμμή και άπαράλλακτος τον ένα με τον άλλο, και στο πρόσωπο και στη φορεσιά. Έσταμάτησαν εμπρός τους και τους ρώτησε ποιάς απ' όλους ήταν ο Ραγιάς Νάλας.

— Εγώ! άποκρίθηκαν όλοι με την ίδια φωνή.

Η Ράμα ενόησε τί τρέχει. Οι τέσσεροι Λοκαπάλοι είχαν μεταμορφωθή σε Νάληδες, με την έλπιδα να διαλέξει κανένα απ' αυτούς κατά λάθος.

— Μεγαλοδύναμα Πνεύματα, τους είπε, σäs ίκετεύω, μη με άπατάτε με μία μορφή που δεν είναι δική σας!

(*Έπειτα συνέχισα).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τα πουλάκια νυσταγμένα πάν' κουρνιάζουν ένα-ένα τ' άηδονάκι στο κλαδί τί γλυκά που κελαδεϊ.

Το γλυκό κελάδημά του πως αντίλαλει 'κει κάτω! και κρυμμένο εδω κοντά άλλο άηδόνι τ' άπαντα.

Τ' άηδονάκια ξενυκτούνε κι' όλη νύκτα κελαδούνε. Συναύλια χαρωπή

στης νυκτός τή σιωπή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ
ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

(Συνέχεια και τέλος της σελίδα 232)

— Νομίζεις ότι, αν θέλω, παίρνω το βραβείο;

— Είμαι βέβαιος.

— Λοιπόν όχι! θα το πάρεις εσύ.

— Πώς;

— Θα σου γράψω εγώ την έκθεσί σου.

— Ε, μα νά! γι' αυτό δεν σου έλεγα τίποτα... το ήξευρα, το εφοδούμουν πως θα μου έκαμνες τέτοια πρότασι... Μα νομίζεις λοιπόν πως είμαι ικανός να την δεχθώ; Ποτέ, φίλε μου!... Θα ήμουν ένας κλέπτης, θα ήμουν ή καρακάξα που συλλάβεται με πτερά παγωνιού. Φίλε μου, σ' ευχαριστώ, άναγωνιά την καλή σου καρδιά, αλλά δεν θέλω, όχι, δεν θέλω!

— Συλλογίσου, ότι ένα βραβείο παραπάνω δεν μου κάνει τίποτα έμένα' ενώ εσύ... συλλογίσου τον πατέρα σου, μόνον περι αυτού πρόκειται, έννοεις;... Λοιπόν, σύμφωνα εί; Έγώ θα κάμω έτσι, ώστε να έλθω άμέσως ύστερ' από σε... Κανείς δεν θα μάθη τίποτα...

— Μά, φίλε μου!...

— Πώς; δυστάξεις άκομη; Τότε λοιπόν σε είδοποιώ, ότι θα κάμω επίτηδες λάθη, για να μην πάρω το βραβείο και να το πάρης ίσως σ'ό. Άλλά μπορεί να μην το πάρη ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, κι' αυτό δεν πιστεύω να σ' ευχαριστήση... Θα μάθης άλλη φορά να μου άρνησαι!... Και ο πατέρας σου; ο πατέρας σου; Έλα, φίλε μου, δέξου, σε παρακαλώ, κάμε μου τη χάρη. Ποτέ δεν θα μου εδινες καλλίτερο δείγμα της φιλίας σου.

Η άνάμνησις του πατέρα του ενίκησε και τους τελευταίους δισταγμούς του Ροβέρτου. Δεν είπε τίποτε. Μόνον ή σιωπή του έπληροφόρησε τον Γεώργιον, ότι δεν άπέριπτε την πρότασιν του.

— Βύρων, σε ζητούν εις το συναντηκτήριο! εφώναξεν ένας συμμαθητής του, εϊσερχόμενος την στιγμήν εκείνην, εινα μία κυρία...

— Μία κυρία;... Θα είναι ή μητέρα μου!... Όλα θα διορθωθούν, άρισε πιά τη μελαγχολία, είπε χαμηλοφώνως εις τον Ροβέρτον, ο οποίος τω έτεινε ευγνωμόνως την χείρα και ακτινοβολών από χαράν, με το φύσει ώραϊον του προσωπον άκομη ωραιότερον από την συνάσθησιν της μεγαλοψύχου του θυσίας, εζήληε τρέχων.

Ητο σκεδδν έν έτος άφ'ότου ή λαϊδή Βύρωνος είχε χωρισθή τον υϊόν της, και μόλις έπιστρέψασα από μεγάλο ταξείδι άγα την Εύρώπην, έτρεξεν εις το Harrow να τον ιδή. Φαντάζεσθε λοιπόν με πόσην χαράν και συγκίνησιν έ-

σφιξε τον μονάκριβόν της επί του στήθους της, και πόσα ήρησε να του λέγη μόλις ήμπόρεσε να όμιλήση...

— Ω, πως μεγάλωσε, Γεώργιε μου! ώ, τί ώραϊος που είσαι τώρα!.. Άλήθεια, χρυσό μου παιδί, ελπίζω ότι και φέτος σου θα πάρης όλα τα βραβεία, όπως άλλοτε... Έλα, μην κάνης τώρα τον μετρίοφωνα!.. Ένωσά όλα τα βραβεία της τάξεώς σου... άκους; είμαι βεβαία και τα περιμένω.

Τον έφίλησεν άκομη μίαν φοράν και έφυγεν.

— Όλα τα βραβεία! άπέκτετο ο Γεώργιος, επιστρέφων με βραβεία βήματα εις την τάξιν. Τα θέλει... είναι βεβαία... ή μητέρα μου, ή καλή μου μητερούλα... Έ, άδιάφορο! Υποσχέθηκα στο Ροβέρτο και θα κρατήσω το λόγο μου, όσο κι' αν μου στοιχίση αυτή ή θυσία.

Και τον εκράτησε πραγματικώς. Η έπαύριον ήτο ή ήμέρα της περιφήμου έκθέσεως. Ο Γεώργιος την έγραψε με τόσον ζήλον, όσον δεν θα είχεν αν ειργάζετο δια τον εαυτόν του, και την επέτυχε ουνάμσια. Δύο τρεις φορές, διαρκούσης της εργασίας, ενευθυμήθη την μητέρα του και τα λόγια της' άλλ' αυτό δεν τον έκαμε να διστάση και άφου έτελείωσε την έκθεσιν του, την έπέρασε με τρόπον εις το χαρτοφυλάκιον του Ροβέρτου.

Το πράγμα δεν ήτο δύσκολον. Οι δύο φίλοι εκάθηντο πλάι-πλάι και κανείς δεν παρετήρησε την λαθοχειρίαν. Μετα τούτο, ο μόν Ροβέρτος ήρησε νάντιγραφή εκείνο που του είχε γράψη ο Γεώργιος, αυτός δε ήρησε να γράψη την ιδιικήν του έκθεσιν, εις την οποίαν επίτηδες άφισεν έν μικρόν λάθος. Έπειτα, ευχαριστημένοι και οι δύο, παρέδωσαν τα γραπτά των εις τον καθηγητήν. Η θυσία είχε τελεσθή.

Από την στιγμήν εκείνην, ήλθεν ή σειρά του Γεωργίου να είναι μελαγχολικός και άνησυχος. Ο Ροβέρτος εζ άλλου φαίνεται σοβαρός και άδιάφορος προς την στενοχωρίαν του Γεωργίου, της οποίας δεν εζήτησε να μάθη το αίτιον, ούτε τω έκαμε την ελαχίστην ερώτησιν. Ούτως έπέρασαν οι δύο φίλοι το βραχύ διάστημα, το όποιον τους εζωρίεζν από το τέλος του σχολικου έτους.

Έπιτέλους ή μεγάλη ήμέρα, ή ήμέρα της άπονομής των βραβείων, εφθασε. Η μεγάλη αθήουσα των τελετών του λουκαίου Harrow έπληρώθη από άμέτρητον πλήθος γονέων και συγγενών, μεταξύ των οποίων ο Γεώργιος και ο Ροβέρτος δεν εβράδυαν να διακρίνουν, ο πρώτος την μητέρα του, λάμπουσαν από χαράν, ο δε δεύτερος τον πατέρα του, τον όποιον είχε φέρη εκεί μία έλπις όχι άμικτος άνησυχίας.

Ο Γεώργιος ήτο σκεπτικός' ο Ροβέρτος εφαινετο πάσχων...

Έγινε σιωπή και εις των καθηγητών ήρχισε ναπαγγέλλη τα όνόματα των νικητών... πρώτα των άνωτέρων τάξεων. Όσον έπλησίαζεν ή σειρά της τάξεως των υϊών των, ή άνυπομονησία της λαϊδής Βύρωνος και ή άνησυχία του κυρίου Πηλ ήζυξανον. Ο Γεωργιος εζήκολούθει να έχη το ίδιον σκεπτικόν και άποφασιστικόν ύφος, ο δε Ροβέρτος την εξαψιν εκείνην, την όποιαν διδαι ο κυρετός ή ή συναίσθησις κάποιου δδνητρού καθήκοντος, το όποιον έν τούτοις είναι κανείς άποφασισμένος να εκπληρώση.

Η άμέσως προηγούμενη τάξι έτελείωσε... Ο κ. Πηλ και ή λαϊδή Βύρωνος έσκυψαν τώρα δια να ήμπορέση κανείς νακούσθ το όνομα του έπόθει... Ο πατήρ του Ροβέρτου έτρεμα και ή άγωνία ήτο ζωγραφισμένη εις το πρόσωπόν του... Η μητέρα του Γεωργίου είχε το μειδίαμα εις τα χείλη... Όλοι οι μαθηταί της τάξεως εψιθύριζαν το όνομα του Βύρωνος, άλλ' ο καθηγητής δια το πρώτον βραβείον εζεφώνησε:

— Ροβέρτος Πηλ!

Με το όνομα τούτο, τα χειροκροτήματα εζεφάγγησαν τόσφ μάλλον ζωρότερα καθ' όσον δεν το έπεριμένε κανείς. Ο Γεώργιος, κρυμμένος ανάμεσα εις τους συμμαθητάς του, χειροκρότησε και αυτός, μη τολμών να κυτάξη την μητέρα του. Ένα δάκρυ, δάκρυ χαράς αυτήν την φοράν, ανέβλυσεν ακράτητον από τους όφθαλμούς του κ. Πηλ. Ο Ροβέρτος ώρμησεν εις την εζέδραν δια να λάθη το στεφάνι του. Τα χειροκροτήματα εδιπλασιάσθησαν και εϋθύς άμέσως, δια το δεύτερον βραβείον, ο καθηγητής εζεφώνησε:

— Γεώργιος-Νόελ Βύρων!

Τότε έπροχώρησε και αυτός...

Άλλ' ο Ροβέρτος, σταθείς εμπρός του, έστεφάνωσε το κεφάλι του με το ιδίον του στεφάνι και άνέκραξε:

— Δικό σου το πρώτον βραβείον, Γεώργιε, γιατί μόνος σ'ό το αξίζεις! (*)

Ενώ έπρόφερεν αυτάς τας λέξεις, ή στάσις του Ροβέρτου ήτο πλήρης αξιοπρεπείας και το βλέμμα του εζόχον.

Όλον το λύκειον έχειροκρότησε, χωρίς καλά να γνωρίζη διατί. Ο διευθυντής και οι καθηγηταί ήρώτησαν τί σημαίνει αυτό. Άλλ' εις όλας των τας ερωτήσεις, ο Ροβέρτος άπεκρίνετο:

— Ο Γεώργιος μ' έννοει καλά!

Μετα την τελετήν, ο Ροβέρτος ώμολόγησε τα πάντα, μεθ' όλας τας προσπάθειας του Γεωργίου να τω επιβάλη σιγήν. Η λαϊδή Βύρωνος, τόσον υπερήφανος δια την γενναϊόφυχον άφοσίωσιν του υϊού της, όσον δι' όλα τα βραβεία

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 232.

«Η Ράμα κρατούσε στεφάνι...» (Σελ. 238, στ. γ.)

Η Διάπλασις ἀπαξεται τὸς φίλους... Δουδοβικόν ΙΖ' (αὐλίσαι δεκταί βραβεῖον ἔσται)... Εὐχαριστῶν ἐπιπέτον...

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἰουλίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αὐλίσαι δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 12 Ἰουλίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου ἐκ τῶν Ἐξωτερικῶν...

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων...

289. Δεξιόγρως

Φθόγγος μουσικός τὸ ἕνα Σύνδεσμος εἶνε τὸ ἄλλο, Καὶ τὰ δύο ἐνωμένα...

290. Στοιχειόγρως

Ἐνα Πάπαν ἐάν πάρης Καὶ τὸν ἀποκεφαλίσας, Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου...

291. Μεταγραμματισμός

Βῆζω Α καὶ βῆζω Ο Καὶ θαυμάζω κ' ἀπορῶ Ποῦ ἀπὸ νῆσο Ἑλληνικῆ...

292. Τονόγρως

Γέιωνα πόλιν τουρκικὴν Ἄν παροξυτονίσας, Συγκριτικὸν ἐπίθετον...

293. Αἶνιγμα

Διὰ τὸ ἀρσενικὸν μου Μιλῆς ἢ Φυσικὴ Φυτόν τὸ θηλικόν μου, Πολὺ κοινὴ τροφή.

294. Κερυμμένη Πυραμῖς

- 1.—Ἄκων μὴ πράττει. 2.—Καιρὸς παντὶ πράγματι. 3.—Εἶδες τί ἀνεμός;

4.—Ἦρ' ἀλίσκεί πάντα. 5.—(Διὰ τὴν κἀθετον.) Κακὰ τὰ φέμματα!

295. Φύρδην Μίγδην

Λοικῶν γάρ' ἀπά πέτο Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδοβικου ΙΖ'.

296. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Νὰ εὑρεθοῦν πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ἑλληνικαί, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας...

297. Ἑλληπιοσύμφωνον

ἡ-υι - αει - αειω - υο Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου

298. Γρίφος

ΓΙΓΓΓ Γ Γ Γ Γ ΟΙΡΜΗ Η Γ Γ Γ Γ Φ/τς Γ Γ Γ Γ Γ Γ Γ

ΛΥΣΕΙΣ

192. Νινευὶ (νῦν, εὐοί!)—193. Τόνος-ὄνος.—194. Ἄρτι-Ἄρτα.

195. Κ ΠΑΝ ΠΥΛΟΣ ΚΑΛΑΜΟΣ ΝΟΜΟΣ ΣΟΣ ΠΡΑΤΤΕ (Γλυκὺς, Νωθρὸς, Ὀυετρον, Ὑγεία, Σωθρῶπος, Πράξις, Ρώμη, Ἄσματος, Τέλειος, Τραγὺς, Εὐφύης).

202. Γάδαιρα (Γάδ, Ἡρα.)—203. Κύρος-Κύρος.—204. Μήλος-μηρός.

205. ΤΕΛΑΜΩΝ ΛΑΠΩΝΙΑ ΑΙΝΕΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΥΓΓΡΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΚΑΤΙΟΝ

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετ' ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτὰ 5 μόνον μετ' ἀπλά στοιχεῖα τὸ διπλασίον, καὶ μετ' ἀπλά τὸ τετραπλάσιον.

Αναρωσῶσα διὰ Καιστηναιούπολιν, ἀποχαιρετῶ τὰς ἐν Πορτ-Σαὶδ φίλτατας συνδρομητριάς καὶ συνδρομητὰς καὶ ἐλπίζω νὰ γνωρίσω τοὺς ἐκεῖ.—Κερυρματικὴ Ἀῦρα.

Προτείνω εἰς τοὺς ἐν Ἀργουστῶν συνδρομητὰς τὴν ἰδρυοῦν συλλογὴν πρὸς διδασκίαν τῆς «Διαπλάσεως». —Μικρὸς Ἡρως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 28 ΦΥΛΛΟΥ [Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 241]

ἈΘΗΝΩΝ: Σ. Ν. Πετρόπουλος, Κέρως τῆς Ἀμαλθείας, Ἡλ. Σπ. Κανελλῆς, Μαριάννα Α. Τετμη, Δρόσος τῆς Πρωίας, Ν. Σ. Αἰτάκης, Αἰκ. Ν. Δελαγαμάτικα, Δασπούλα Τ. Μπότσαρη, Χαρίκλεια Ζαφειρίου, Μαρία Γασσοφάδου, Ἰουλία Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἄγνα Σιαγκούνη, Πόπη Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἰσιμήνη Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἐλλη Σαρίδου (27), Παρασκευὴ Σ. Ματαρᾶ, Τίτα Α. Χατζηκωνσταντίνου, Ἰωάν. Σ. Καναβάς, Ἐφραίμος Καρόλ, Ἐθ. Ἐγγένη Αλμπαδαρίου, Ἡλ. Γ. Ροῦσσος, Δημ. Μαρῖος Γιαννουδάκης, Ι. Κ. Κιάσας, Παμφοῦ, Φιρὴ Παπαδήμου, Φανή Γ. Κασοῦρη, ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἐμᾶν. Σ. Σουλεῖς, Θηδῆλεμ Χ. Δημητρίου, Ἰωάν. Β. Στάης, Κούλα Κατσαμαντῆ, Ἄντ. Ἀνδρ. Γρυπάλος, Φ. Θ. Κοσμιῶν, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτερεταίου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέπας. ΑΝΔΡITΣΑΙΝΗΣ: Ἰουλία Μιχαλακοπούλου. ΑΝΔΡΟΥ: Βασίλ. Α. Θωμάς, Παν. Α. Χρηστόπουλος, Α. Κωσταράς. ΒΟΔΟΥ: Π. Π. Παρασκευοπούλου. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Τρόφων Π. Καραντζίνας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαριέττα Ε. Γιαννοπούλου (27-28) ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας. ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Γ. Ἡλιόπουλος, Ι. Α. Προτόπαπας, Στ. Κωστόπουλος, Αἰνα Κωστοπούλου. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσκασιᾶ Ἀνδρ. Πυλαρινοῦ. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Δημ. Ν. Πετρόπουλος. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σπ. Στ. Παπουτσιάκης, Ν. Α. Σακελλάριος, Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Ναν. Β. Μπασιμάκης, Παναγιώτῆσας, Μιχ. Β. Πάσχος, Ἡλ. Β. Λώτας, ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Α. Κατακοπούλου. ΠΑΕΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη. ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Φαμαλιώτης. ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Π. Βασιλειώτη, ΣΥΡΟΥ: Φωφὴ Ν. Τόζου, Ἀργυρῆ Α. Σπουριγίτου, Μαρία-Χριστινὰ Λουκισιᾶ (27-28), Ἐλένη Μ. Ἐβερτ, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνο. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γαρδένια.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαριὰ Π. Βόλτου, Ἐγγένη, Γεώργ. Ν. Κορώνης, (28-27), Ἐλένη Κ. Σκουμπῆ, Αἰκ. Ι. Ζεομπῆ. ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΗ: Ἰουλία Ι. Πολυταρίδου (28, 27), Ἀντώνιος Γ. Πολυταρίδης (28, 27), (ΒΟΥΚΕΛΕΥ: Κ. Μωραγιός. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Σίμπαν (27, 28). ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσιμήνη Γ. Τραβέλλα. ΙΣΜΑΗΛΙΑΣ: Βασιλίσσα τῆς Κασσού. ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΣΑΓΙΑΤ: Χριστοφ. Βαλτογιάν. ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Α. Ψαλιιάδης (27, 28) Ἀφρ. Σ303σ. ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ (Κρήτης): Ἀνδρ. Ἀγγελιάκης. ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ: Νίκη, Κ. Δόσρας, Φωτεινὴ Ἀρτινοπούλου, Κερυρματικὴ Ἀῦρα, Φεντεμένη Σπυτασινοπούλα, Βασ. Κασαίτης, Π. Β. Ἀδάμ, Γ. Χαλαμουντιάνης. ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος (27), Θ. Α. Σπαθέρας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν εὐρόντων ὁρθεῖν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐπέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὴν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐπὶ τρεῖς: ΕΛΕΝΗ Μ. ΕΒΕΡΤ ἐν Σαφφ. ANNA ΣΙΑΤΚΟΥΝΗ ὁδὸς Ἀδῶς Πατηρῆ ἰ ἐν Ἀθήναις καὶ ΜΙΧΑΗΛ Β. ΠΑΣΧΟΣ ἐν Αλαρίσσῳ. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐνεργάρι δι' ἑξήμισαν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου. Πλεονάζουν δε. 1,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστειλιαντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφρονται, οὔτε οἱ ἀποστειλιαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματικῶν ὀφθαλμικῶν 10 παρὸ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτὰ ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματισμὸν 20 παρὸ).

ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ

Εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον σελ. 204, ἐδημοσιεύθη πλήρης Τιμοκατάλογος τῶν ὑπαρχόντων τόμων τῆς «Διαπλάσεως μετὰ εἰς ἐκαστὸν περιεχόμενα μυθιστορήματα. Τὰ θανατώσα αὐτὰ βιβλία συνιστῶνται ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς φίλους μας διὰ τὰς διακοπὰς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίως... Ἐξάμηνος... Τριμηνίως... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τῶ. 1879 ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωκτόρων, Ἐσῶτες. λ. 10. Ἐξῶτες. λ. 15 Φύλλα προηγουμένη ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λσα. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιβακίον Ἐτος 33ον.—Ἀριθ. 31

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστορήμα ὑπὸ ΜΑΥΡΟΥΣ CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια) Περὶλήψις τῶν προηγουμένων: Ὁ Νικόλας Καρακάς, ὑπηρετῆς τοῦ ἱατροῦ Ουῖζων, εἰσχωρεῖ τρέχων εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγαν τοῦ κήπου διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, δὲν κλέπται εἶχον εἰσελθῆ εἰς τὴν οἰκίαν...

Ναὶ, αὐτὸ εἶνε προτιμότερον. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τὸ κάμῃ. Κάτωθεν τοῦ, εἰς τὸ σκότος, ὁ τροχαμὸς παθ' ἤκουε, σταματᾷ. Ὁμιλοῦν, ἀλλὰ δὲν ἀκούει καλὰ τὰς λέξεις. Ἐξαφνα, ὁ Νικόλας Καρακάς αἰσθάνεται τὴν κλιμακὰ νὰ τρέμῃ. Βεβαίως τὴν ἀναβαίνουν... Τὸν ἠκολούθησαν λοιπὸν, τὸν κατεδίωξαν ἕως ἐκεῖ, ἢ μήπως ἀναβαίνουν ἀπλῶς ἐπειδὴ εἶδαν ἐμπρός των μίαν κλιμακὰ; Ὁ, τι καὶ ἂν εἶνε, ὁ Καρακάς ἐννοεῖ, ὅτι ἂν μείνῃ ἐκεῖ ἀδρανῆς ἀκόμη μίαν στιγμὴν, εἶνε χαμένος, διότι εἰ κάκοβρογοί, καθὼς ἐπέστη πρὸ ὀλίγου, εἶνε ὀπλισμένοι. Ἐξ ἐνοστήτου ἀπλώνει τὸ γέρι, ἐγγίζει τὸ μῆλον τῆς θύρας, καὶ εὐθὺς, ὡς ἐκ θαύματος, ἡ θύρα τοῦ...

οἰκίκου ἀνοίγει ἀποτόμως καὶ ἀθρόβως. Ἐπίθεσις καὶ ἄμυνα. Πρὸς στιγμὴν ὁ Καρακάς τὰ χάνει, γρήγορα δὲως συνέρχεται καὶ χωρὶς διασταμῶν εἰσχωρεῖ εἰς τὸν οἰκίσκον. Γύρω του εἶνε σκότος πυκνόν. Ἀπέξω ἐξακολουθοῦν ναναβαίνουν. Γρήγορα-γρήγορα, εἰς τὰ σκοτεινά, κολλᾷ μετὰ τὴν ῥάγιν εἰς τὸν τοῖχον, πλη-

εἰς τὸ βάθος τοῦ οἰκίσκου, μέσα εἰς τὸ σκότος. Κατὰπληκτος ἐκεῖνος, μόλις προφθαίνει νὰ ἐκβάλῃ ὑπόκωφον κραυγὴν καὶ καταπίπτει μετὰ πνιγμένον χροῦν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἰς τὴν πτόδιν του, ἡ κεφαλὴ του προσέκρουσεν ἐπὶ στερεοῦ τινος σώματος καὶ τὸ κρανίον του ἐσχίσθη. Ὅλη αὐτὰ ἔγειναν μετὰ γυρτήτα ἀσφραπῆς. Ἀλλ' ἀμέσως συγδόν, μίαν ἄλλη σκιά, ἀνήσυχος αὐτῆ, ἐφάνιζεταί εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ θαλάμου. Ἀδιστακτικῶς καὶ κάλιν, ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἱατροῦ Ουῖζων ἐκτελεῖ τὸν πρῶτον χειρισμόν, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι προσθέτει τώρα καὶ ἕνα γερὸν γρόνθον κατὰσθητα. Ὁ ἀγνωστος περιστρέφεται περὶ ἑαυτὸν μετὰ τὰς χεῖρας ἀπλωμένας ἐμπρός, καὶ πιπτει χωρὶς φωνῆν, χωρὶς ἀναπνοήν. Ἐννοεῖν ὅτι ἡ διόδος εἶνε ἐλευθερά, ὁ Νικόλας Καρακάς κάμνει τὸ...